

Prostředí: Místnost s postelí, jen postel, žádná výzdoba, holé zdi, na posteli leží chlap [L], pod zády má několik polštářů, takže budí zdání, že sedí, prostěradlo dosahuje až na zem.

L: *(chvíli zírá před sebe)* Nežil jsem dobrý život, opravdu ne. Ale vím, kde přesně to vzalo počátek. V devatenácti jsem si vyrazil na rande s mladou Dokelskou. Byl to kus, v té měl zalíbení každý.

Do místnosti vkročí mladý muž [MM] s mladou ženou [MZ], drží se za ruce, L je upřeně sleduje, zastaví se v nohou postele, MM si přitáhne MZ k tělu a pokouší se ji líbat, MZ se brání, odstrkuje, něžně, MM od sebe.

MM: Nenech se přemlouvát, holka, jsme lidi, oba to potřebujeme.

MZ: Lad' o ne, takhle ne, co kdyby nás někdo viděl.

MM: Dej pokoj, kdo by se sem coural, pojď na to.

MZ: Chci domů.

MM se opět pokouší MZ líbat, přitom jí zajíždí rukou za sukni. MZ vypískne, odskočí a vlepi MM facku. MM zvedá ruku se zařátou rukou a oba znehybní.

L: Tohle, přesně tohle je okamžik, který mi poslal celý zbytek života. Byl krásný den, končilo jaro, začínalo léto. Vyšli jsme si s Dokelskou do lesíčka milenců, jak se mu dřív říkalo. Pamatuju si každou vteřinu, každé zacvrlikání ptáka. V očích Dokelské zuřil strach, nohy ji nabádaly k útěku, ale jen natáhla ruku k obraně, jen se trochu sehnula, aby bolest nebyla tak intenzivní, abych jí neprorazil lebku. No...

MZ si dává před obličej ruku a mírně se sehne. MM ji udeří do lícni kosti. MZ padá za postel, vykukují jen nohy. MM si začne stahovat kalhoty a sápe se na MZ, vyhrnuje jí sukni, stahuje kalhotky. Začne se ozývat MM funění, MZ sténání, bolestivé, nikoliv slastné. Uběhne dvacet vteřin, poté se MZ rozeřve.

MM: Drž hubu, kurva.

MZ řve dál a mlátí do MM. MZ za postelí zvedne ruku v pěsti. Zpoza postele jde vidět jen jeho ruka a zuřivá tvář. Ztuhnou.

L: Tohle je jen dohra. Počátek všeho zlého byla první rána, dala mi jistotu, že jsem v právu, že si můžu vzít, co potřebuju. Že Dokelská je jenom taková frajle, co dělá drahoty. Tohle už je jen dohra, smutná. No...

MZ řve. MM praští pěsti. MZ řve jako o život. MM se opět napřahuje a praští a znovu a znovu, dokud MZ nezmlkne. Napřáhne se ještě jednou a ztuhne.

L: Teď už byla nejspíš mrtvá. Zvláštní je, že mě to násilí vybičovalo doslova k erotickému běsnění. Jakmile přestala rvát, začal jsem do toho bušit jako smyslů zbavený. No...

MM dává MZ poslední ránu pěstí. Poté začne zběsile souložit. Po půl minutě jeho rytmického oddychování se prohne, zpoza postele diváci vidí jeho vášní zkrivený obličej. Ztuhne.

L: Tohle vyvrcholení, přátelé, bylo nejlepší v mém životě. Křeče ovládly celé moje tělo. Zažil jsem dotek nebe, krásu veškerého života, zažil jsem extázi. Podívejte se na můj obličej, to není obličej člověka, ale boha, který tvoří svět, kterému se z jeho odulých rtů ozývá ohavně slibující FIAT LUX. Každý si myslíme, že jsme tím nejlepším, co jsme v životě potkali. Že jsme evolucí evoluce, že jsme tím nejvyšším. No...

MM při vyvrcholení zaúpí slastí a prudce oddychujíc lehá si na MZ.

L: Poslouchejte to oddychování. (*chvíli mlčí*) To je oddychování po boji, po vyhraném boji. To je oddychování boha sedmého dne, kdy odpočíval po vykonané práci. Bylo to krátké, tolik krátké, ale zároveň nejkrásnější v životě prostého člověka.

MM se zvedá a natahuje si kalhoty. Zírá na ležící MZ.

L: Sledujete vystřízlivění dne. Vedle rozdrčené tváře MZ lezl velký brouk. Zapléтал se do jejích vlasů. Její krvavá tvář na mě zírala. Hrudník se nehýbal. Docházelo mi, že jsem svědkem něčeho hrozivého, něčeho nevratného. Že jsem hlavním strůjcem.

MM se rozhlíží, poté se shýbá k MZ

L: Tohle jsou pocity boha. Stvořil v extázi něco strašlivého a tak krásného a po doznění slastných křečí se rozhlíží, zda ho někdo neviděl, zda nestojí někde zapisovatel a už teď, ještě než se semeník vzpamatuje z prožitého šoku, nesepisuje žalobu, udání.

MM chytá MZ za nohy a táhne ji pryč z jeviště. Obličej MZ je od diváků odvrácen. Za sebou nechává zřetelnou krvavou stopu.

L: Dopadlo to vcelku dobře. Dokelskou jsem schoval v křoví a počkal na večer.

Na podium vchází uklízečka a začne vytírat krvavou stopu.

L: Na hřbitově ten den pohřbívali nějakého dědka. Večer jsem jeho hrob zase otevřel a na rakev položil Dokelskou. Nikdy se na to nepřišlo. Hodil jsem jí do hrobu kytku. Rozloučil jsem se s ní. Dala mi na pár minut pocítit, co je to být bohem. To byl její úkol, to byl její osud.

L zasněně zírá do prázdna. Uklízečka vytírá, když narazí na odhozené kalhotky, rozhlédne se a pak je strčí do kapsy. Když má hotovo, odejde.

L: Od té doby jsem nic podobného nezažil. Nikdy.

KONEC